

Manyetik Alan ukurunda Kaybolan Gemiler

– safdeha · 11 Ağustos 2021

Okyanus sonsuzluğu temsil eden, uçsuz bucaksız su parçası... Dalgalandığında onu durduran bir sahil parçası da yok. Köpürdüğünde, etrafına dehşet saçtığına, bir deliden farksız oluyor. Durulduğunda ise ölüm sessizliği kaplar ve çekilmez bir hal alır. İnsanlar için içindeki yaşam hala gizemli ve efsaneler doludur. Bermuda üçgeni, bu efsanelerden biridir. Var olan manyetik alanının esrarı çözülmüş müdür, yahut çözen var mıdır? Tıpkı uzayda ki kara delik gibi içine aldığına akıbeti bilenmezdir.

İşte benim öyküm böylesi bir efsaneye benzer bir ortamda başlıyor. Okyanusa açılan her gemi, eğer efsanenin geçtiği yöne gitmişse geri dönmüyordu. Bu gemide seyahat eden kişilerin yakınları, her türlü aramaya rağmen akıbetleri konusunda bir fikre sahip olamamış. Öldüğünü bile bilmeden yasını tutmuş, ardından ağlamışlar. Yine bu yöne giden bir geminin içinde seyahat ediyordu öykümün kahramanı. Yaşı 15 yaşında ya var ya yok, bıyıkları terlememişti bile. Yerinde duramayan, her şeyi merak eden ve az uyuyan bir yapısı vardı. Anne ve babası ölmüş bir yetimdi. Bu gemide çalışmak için kendisini koruyan aileden kaçarak çalışmak için gemi şirketini ikna etmiş, konuşması ve tavırlarıyla kendisini de bir o kadar sevdirmişti...

İsmi Tarıktı. İsveçte yaşayan bir kazan ailesinin oğluydu. Ailesi Rus zulmünden kaçarak buraya iltica etmişlerdi. Gemi Oslo'dan kalkmış, Manş denizinden Atlas Okyanusuna doğru yol aldığına, atalarının koruyucu gölgesinde inandığı Yaratanın himayesinde huzur dolu bir seyahati umuyordu ve dua ediyordu. Her saniye içki içenler, yüzenler, kumar oynayanlar, aşk peşinde koşanlar... Asla ilgisini çekmiyordu. Gemi Brezilya'ya doğru yol almıştı. Her yerde Latin müziği ve dansı rağbet görüyordu.

Günler hep bu şekilde devam ediyor, değişen sadece gece ve gündüz oluyordu. Okyanusta pürüzsüzdü ve sadece geminin dokunduğu yerlerde dalgalar ve onun tuzlarıyla aklanan bir nur parçasına veda ederek ilerliyordu. Bazen Balinalar, bazen Yunuslar yaptıkları danslarla ilgilerini çekiyorlardı. Tarık nereye baksa denizin maviliğinden, ay ve güneşin pırıltısından başka bir şey görmüyordu. Bu ona gizemli geliyor ve içten içe korkuyordu. Günler sonra ileriye baktığında denizde bir kızılık ve o kızılığın üstünde sanki havai fışek patlaması gibi değişik şekilleri görmeye başladı. Herkes bunun heyecanı ile her görüntüden sonra kadehleri tokuşturup içki içmeye devam ediyorlardı. Tarık bu çizgiye yaklaştıkça, çizginin uzaklaştığını hissediyor, şekil hep aynı ve sanki yer değiştiriyormuş gibi görünüyordu. Gemiye baksa çoktan varmak üzere olduğu ilk görüşüne göre hesap yapıyordu. Nerdeyse gece olmak üzereydi ki hala aynı kızılık görünüyordu. Sonra da şaşırıldı çünkü 360 derece döndüğünde her tarafta bu kızılık vardı. Bir kızıl dairenin içinde, etrafında her yerde havai fışek gösterileri ve geceyi aydınlatan ve yakamozu

yayan müthiş bir doğa olayıyla karşı karşıya kalmışlardı. Sonra fark etti ki, gemi hareket etmiş olsa da, hep aynı yerdeydi sanki... Yavaş yavaş bir çukurun içene çekilir gibi alçalıyorlardı. Yüksek su kayalarının manyetik alanında aşağıya doğru iniyorlardı. Gemi yavaş yavaş dönmeye başlamış, en hızlı ana ulaştığında ışık hızının modüle ettiği ve insan/eşyayı yutmayan ışınlamaya maruz bıraktığına şahit oluyordu. Artık bir balonun içinde hızla dönen, fakat bu dönme etkisini hissettirmeyen uçuşun içindeydiler. Balonun etrafını göremiyordu. İnsanlar büyülenmiş, korkmaya bile zaman bulamamış bu olay içinde nefes aldıklarına ve yaşadıklarına şükrediyorlardı.

Gemiyi saran balon hilale döndü ve ilerisinde yıldız vardı. Sanki fermuarı açılan pantolon gibi aynı gemiyi tutan tarafı açılmış, bir manyetik alanla yıldızla doğru çekilmişti. Yıldızla yaklaştıkça ışığı yok oluyor ve dünyaya benzer görüntüler var oluyordu. Bir suyun içine düşmüşlerdi yine. Görünen bir göl müydü veya neydi kestiremedi. Bir ormanın kenarında liman gibi bir şey vardı. Ona doğru suyun içine bakınca balık gibi görünen canlılar gemiyi hareket ettiriyordu. Limanın bulunduğu yerde hiç bir canlı izi yoktu. Limanda gemi durunca yolcuların inmesi için düzenek kurulmuştu. Ancak kimse gemiden dışarı çıkmak istemiyordu. İçki içenler bile ayılmış, herkesi korku sarmıştı. İnerlerse ne olacaktı ki... Sanki bir ömür bittiğinde aynı dünya gemisinden çukura girmiyorlar mıydı ki! Öyle bir çekim başlamıştı ki, inmeyen insanlar gemiden inmeye başlamışlardı. Her inene bir kitap veriliyordu. Kitabın üzerinde de ilerleyin diyordu. Sağına soluna bakmadan, sanki kimse yokmuş gibi koşmaya başlamışlardı. Öyle çaresizdiler ki, onları kurtarsın diye bütün sevdiklerine sesleniyorlardı. Hatta ölmüşlerine bile. Ama hiç bir cevap verilmiyordu. Nice ilerledikten sonra yorulup oturmuşlar. merak edip kendilerine verilen kitabı açmışlardı. Bu kitap buraya gelene kadar yaşadıklarını saniye saniye videoya almış, unuttum dediklerini bile gösteriyordu. Kime ne kötülük yapmışlarsa, yaptıkları altı çizilerek vurgulanıyordu. O da ne kitabın sonuna gelmişlerdi çoktan, belki de saniyeler içinde... O kitabı koltukların altına alıp yine koşmaya başlamışlardı... Kendileri gibi nicelerinin olduğu bir yerde durmak zorunda kalmışlar beklemeye başlamışlardı... Güneş o kadar yakındı ki, herkes terliyor ve terlediği kadarıyla suyun içinde, onun tuzuyla kavruluyorlardı.

Tarık'ta onlardan biriydi... Ancak, çok fazla terlemiyor ve güneşten rahatsız olmuyordu. Dilinde hala var olan tüm duaları ediyor ve bulunduğu ortama şükrediyordu. Bir zaman geçecek ve onun inandığı ve yaşattığı güzellik nasılsa ona verilecekti. Aşkını sunduğu ve her zaman dertleştiği aşığına kavuşacaktı. Onunla yine dertleşecek ve yanında kalması veya Onun sunduğu yaşama alanını görecekti. Umutluydu...

Önünde ki kalabalık azalıyor ve ilerisi netleşmeye başlıyordu. Her sırası gelen bir teraziye çıkıyor, sorgulanıyor ve Yaratıcı huzurunda koltuğunun altında ki kitabında altı çizilmiş konularda sorgulanıyordu. Nihayet terazinin çektiği hayır ve şer ağırlığı onun gideceği istikamet oluyordu. Tarık hayır çizgisinde hilal şeklinde bir balondan yıldızla doğru uçuyordu.... Artık gerisinde dehşetli dünyayı bırakıyor, sadece mutluluğun olduğu bir başka aleme gidiyordu. Onu karşılayan huriler, evine buyur ediyorlardı... Sonsuz hayatın özelliği ancak bu olurdu. Kul olana verdiği sözü tutan yaratıcının adaleti ancak bu olurdu. Şükretti... şükretti... Ebedi yaşamın güzelliği ile başı döndü.... Artık hiç bir kavganın,

savaşın, kinin, hasedin, ben diyen nefsin, zalimin izleri yoktu. Her yerde misk kokusu, hiç bir yerde yoktu dünya uykusu! Hani dünyaya dn deseler, aşkın var kavuş deseler döner miydi ki Tarık, asla...

Saffet Kuramaz